

1761 12. Jan. 1899: 1. Beh. af Lovf. om Modarbejdelse af offentl. Usædelighed m. m.

1762

at hvis man overhovedet vil gribe dette Onde an ved Straffebestemmelser — hvad jeg for mit Vedkommende betvivler er rigtigt — maa man gøre Skridtet fuldt ud og tage dette Forhold med. Jeg tror, der gøres uendelig langt mere Skade ved disse Opfordringer paa Prent end ved Kvinders Antastning af unge Mænd paa Gaden. Maaske det ogsaa paa anden Maade vilde være en fortjenstfuld Gerning, som den ærede Ordfører derved vilde udføre. Det er muligt, at han derved vilde kunne bidrage til indirekte at berige Statskassen. Jeg har ikke nærmere undersøgt Forholdet, men det skulde ikke undre mig, om en Del af de Prytanister, her findes paa Finansloven, — maaske nogle, maaske ingen, men Muligheden er ikke udelukket — ville blive forplejede paa Kommunens Budget for Fremtiden, og Statskassen vilde da føle sig lettet for Udgiften til dem. Sikkert er det, at adskillige Forfattere allerede nu under vor meget lemfældige og meget lemfældig fortolkede Lovgivning, have været i Konflikt med denne, og det har ingenlunde altid været Forfattere, der have manglet Talent eller Fortjeneste. Naar vi nu fik en saa stærk og streng Lovgivning, som vi vilde faa, naar utvetydig Opfordring til Utugt skulde gøres strafbar, kunde det nok være, at der vilde oprinde en sand Rædselsperiode for en hel Retning i Literaturen og Pressen.

Bestemmelserne om de saakaldte Alfonsoer i § 3 have naturligvis noget meget tiltalende ved sig. Der er vel ikke mange Menneskeklasser, der ere Genstand for en større Afsky og Foragt, og det med Rette, end netop Alfonsoerne, men ikke destomindre skal jeg ikke nægte, at jeg nærer nogen Tvivl om, at det vil være ubetinget rigtigt at vedtage denne Paragraf i alt Fald i den foreliggende Form. Jeg skønner f. Eks. ikke, at det er ganske naturligt kun at straffe den *Mand*, der helt eller delvis lader sig underholde af en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv. Det er lige saa naturligt at straffe den *Kvinde*, der lader sig underholde paa samme Maade. Lad os f. Eks. tænke os, at en Moder lader sig underholde af Datteren, som driver Utugt som Erhverv. Det forekommer mig akkurat lige saa oprørende som, at Faderen gør

det, eller om muligt endnu mere, fordi man dog paa det moralske Omraade gerne stiller lidt større Fordringer med Hensyn til Kvinderne end til Mændene. Og Bestemmelsen forekommer mig at være lidt uklar. Det tror jeg ogsaa, at den oprindelige Koncipist har indrømmet. „Den, der vanemæssigt eller i videsyg Hensigt yder en saadan Kvinde Beskyttelse eller Bistand ved Udøvelsen af hendes Erhverv“, er et Udtryk, der er lidt vanskeligt at forstaa. Ved Begrundelsen af Paragraffen ser man, at Kommissionen udtaler, at disse Alfonsoer ere nogle Mennesker, der i Reglen ere baade Tyve og Røvere og meget andet; derfor er det rigtigt at straffe dem. Men der kunde dog ogsaa nok være noget, der talte for at vente med at straffe dem, til de viste sig som Tyve og Røvere. Jeg ved derfor ikke, om denne Paragraf, saa tiltalende den end er, alligevel kan siges at være ganske retfærdig eller stemmende med den overordentlige Liberalitet, som i Lovforslaget i øvrigt vises over for Utugt drevet som Erhverv ved at gøre den straffri.

Saa kommer jeg endelig til § 2. Ordføreren erklærede, at Meningens med Ophevelsen af § 180 i Straffeloven var at gøre Utugserhvervet straffrit. Han erklærede, at det vilde føre til utopiske Tilstande, hvis man, som tidligere Forslagsstillere have forsøgt, absolut vilde forbyde Utugt som Erhverv; det kan ikke nytte; man maa til en vis Grad gaa paa Akkord med Menneskenaturen. Men naar det er Meningens med Loven, kan jeg ikke rigtig se, at man kan faa § 2 til at passe ind i Rammen. § 2 siger: „Den Kvinde, hvem der af Politivirigheden er givet Tilhold efter § 2 i Lov 3dje Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og som senere er straffet efter forrige Paragraf, bliver, saafremt hun ikke kan paavise anden til sit Underhold tilstrækkelig Indtægt end den, som skyldes, at hun driver Utugt som Erhverv, at straffe som Løsgænger“. Det er nu i mine Øjne ikke saa meget selve Paragraffens Bestemmelser, som volde Vanskelighed, skønt jeg ikke kan nægte, at ogsaa de forekomme mig mindre heldige. Jeg synes nok, det er temmelig haardt, at en Kvinde, der en eneste Gang har vist en usømmelig Opførsel paa Gaden, for